

SANATORIUL

SARAH PEARSE

Traducere din limba engleză de
DAN SOCIU

ARMADA

*On nous apprend à vivre quand la vie est passée.*¹

MICHEL DE MONTAIGNE

„Mi-au plăcut limitările. Mi-au oferit alinare.“

JOSEPH DIRAND

¹ „Învățăm să trăim abia când viața e pe sfârșite“, în lb. franceză, în original (n. red.).

PROLOG

IANUARIE 2015

Pe podea sunt împrăștiate rămășițe de echipament medical: instrumente chirurgicale mâncate de rugină, fiole sparte, borcane, scheletul zgâriat al unui scaun vechi pentru invalizi. O saltea zdrențuită zace răsturnată lângă un perete, ciuruită de pete galbene ca de fiere.

Ținându-și strâns servieta, Daniel Lemaitre simte un val copleșitor de greață: e ca și cum timpul ar fi pus stăpânire pe suflul clădirii, lăsând în loc ceva putred și bolnav.

Înaintează repede pe hol, și pașii îi răsună cu ecou pe podeaua faianțată.

Ține-ți privirea ațintită spre ușă! Nu te uita înapoi!

Dar obiectele distruse îi atrag atenția, fiecare dintre ele spunându-și povestea. Nu e greu să ți-i imaginezi pe pacienții care au stat aici, tușind și scuipându-și plămânii.

Uneori i se pare că simte chiar și mirosul, așa cum era odinioară – încă mai plutește în aer duhoarea grea, acră, a chimicalelor din vremea când saloanele erau folosite.

Daniel a ajuns la jumătatea holului când se oprește.

O mișcare în camera din față – ceva nedeslușit, întunecat. I se strânge stomacul. Se uită drept înainte nemișcat, cuprinzând cu privirea obiectele învăluite în umbră din încăpere – hârtii împrăștiate pe podea, tuburile contorsionate ale unui dispozitiv de respirat, un

cadru de pat rupt, curelele roase care erau folosite pentru a lega pacienții și care acum atârnă libere.

Simte furtună din cauza încordării, dar nu se întâmplă nimic. Clădirea e tăcută, încremenită.

Răsufală adânc și pornește din nou.

Nu fi prost! Își spune. Ești obosit. Prea multe nopți nedormite... te-ai trezit de prea multe ori prea devreme.

Odată ajuns la ușa principală, Daniel o deschide. Vântul suflă furios și o împinge înapoi în balamale. Face un pas în față și e orbit de o rafală înghețată de ninsoare, dar e o ușurare să fie afară.

Sanatoriul îl neliniștește. Deși știe ce o să devină – a schițat fiecare ușă, fiecare fereastră și fiecare întrerupător al hotelului nou –, acum nu poate decât să reacționeze la trecutul său, la ce fusese cândva.

Nici exteriorul nu-i într-o stare prea bună, își dă seama când își ridică privirea. Structura rigidă, pătrătoasă, e pătată de zăpadă. E în ruină, neglijată – balcoanele și balustradele, veranda lungă, toate sunt roase și degradate. Câteva geamuri au rămas intacte, dar majoritatea sunt acoperite cu scânduri, pătrate urâte de lemn care slutesc fațada.

Daniel se gândește la cât de contrastantă e, în comparație, casa lui din Vevey care dă spre lac. Și al cărei design e contemporan cubist, având pereți din sticlă, în cea mai mare parte, pentru o vedere panoramică a apei. Și o terasă pe acoperiș, și o dană de acostare.

El a proiectat-o.

Imaginea asta i-o aduce în minte pe Jo, soția lui. Probabil tocmai s-a întors de la lucru, gândurile îi freacă încă în jurul bugetelor și briefurilor de publicitate și deja îi pune pe copii să-și facă temele.

Și-o imaginează în bucătărie, pregătind cina, cu părul castaniu care îi cade peste față în timp ce toacă și taie cu eficiență. O să gătească o rețetă ușoară, paste, pește, ceva tras la tiganie. Niciunul din ei nu se prea pricepe la treburile casnice.

Pe moment, gândul îl încălzește. În timp ce traversează parcare, Daniel e cuprins de prima undă de îngrijorare legată de drumul spre casă.

La sanatoriu nu e ușor de ajuns nici pe cea mai bună vreme, căci e izolat acolo, sus, în munți. Fusese o alegere bine chibzuită, menită să îi izoleze pe bolnavii de tuberculoză de smogul orașelor, dar și să țină restul populației departe de ei.

Dar poziția izolată însemna și că drumul până acolo era de coșmar, o serie de curbe în ac de păr care tăiau o pădure densă de pini. Șoseaua abia se vedea când venise dimineață – fulgii se izbeau de parbriz ca niște săgeți albe de gheață, făcând imposibilă vizibilitatea la mai mult de câțiva metri în față.

Daniel aproape c-a ajuns la mașină când simte sub talpă ceva – rămășițele zdrențuite ale unei pancarte pe jumătate acoperite de zăpadă. Literele sunt grosolane, vopsite cu roșu: *NON AUX TRAVAUX!! „NU LUCRĂRILOR DE CONSTRUCȚIE!!“*

Furios, Daniel o zdrobește cu piciorul. Protestatarii fuseseră aici săptămâna trecută. Erau peste cincizeci, strigând că e un abuz și fluturându-i în față pancartele lor ieftine. Se filmaseră cu telefonul mobil și videoclipul fusese apoi distribuit pe rețelele sociale.

Fusese doar una dintre bătăliile nesfârșite duse pentru realizarea proiectului. Oamenii pretindeau că vor progres, că vor banii turiștilor, dar, când venise vorba de construirea efectivă, fuseseră cuprinși de îndoială și începuseră să ezite.

Daniel știa de ce. Oamenilor nu le plac câștigătorii.

I-o spusese tatăl lui odată și era adevărat. Localnicii fuseseră mândri de el la început. Îi aprobaseră micile succese – mallul din Sion, blocul de apartamente cu vedere spre Rin –, dar apoi fusese *prea mult* pentru ei, nu-i așa? Avea prea mult succes, devenise o personalitate cu o prea mare importanță.

Daniel avea senzația că, din punctul lor de vedere, își luase partea de câștig, și că acum era lacom și voia mai mult. Avea numai 33 de ani și cariera lui în arhitectură înflorea – birouri în Sion, Lausanne, Geneva. Și unul în Zürich în viitorul apropiat.

În aceeași situație era și Lucas, dezvoltatorul imobiliar și unul dintre prietenii săi cei mai vechi. Avea aproape 35 de ani și deja deținea trei hoteluri importante.

Ceilalți nu puteau să sufere succesul lor.

Și acest proiect fusese bomboana de pe colivă. Avuseseră parte de toate: trolci pe internet, e-mailuri, scrisori la birou... Obiecții în planificare.

Au sărit la gâtul lui, mai întâi. Au început să circule zvonuri pe blogurile locale și pe rețelele sociale că afacerea lui se duce de răpă. Pe urmă au trecut la Lucas. Povești similare, povești pe care le putea ușor ignora, dar una anume i-a rămas în minte.

Îl deranja pe Daniel mai mult decât îi plăcea să recunoască.

Se vorbea de mită. De corupție.

Daniel a încercat să stea de vorbă cu Lucas, dar prietenul lui a schimbat subiectul. Gândul îl săcăie, ca o mâncărime supărătoare, la fel ca atâtea lucruri legate de acest proiect, dar se silește să-l alunge. Trebuie să-l ignore. Să se concentreze asupra rezultatului final. Acest hotel o să-i consolideze reputația. Hotărârea lui Lucas și atenția lui pentru detalii l-au dus pe Daniel către un design spectaculos de ambițios, un punct final pe care nu-l crezuse posibil.

Daniel a ajuns la mașină. Parbrizul e acoperit cu un strat gros de zăpadă proaspătă, prea multă pentru ștergătoare. E nevoit să o curățe el însuși.

Dar, când își caută cheia în buzunar, observă ceva.

O brățară lângă roata din față.

Se apleacă, o ridică. E subțire, din cupru. Daniel o răsuște între degete. Vede un rând de cifre gravate în interior... o dată?

Daniel se încruntă. E a cuiva care a fost acolo sus azi, nu? Altfel ar fi fost acoperită de zăpadă.

Dar ce făceau așa de aproape de mașină?

Îi trec prin cap imaginile protestatarilor, fețele lor furioase și batjocoritoare.

Ei să fi fost?

Daniel trage aer adânc în piept, dar, în timp ce-și îndeasă brățara în buzunar, zărește ceva cu coada ochiului: o mișcare dincolo de troianul care s-a adunat de-a lungul zidului parării.

O siluetă încețoșată.

Palma îi transpiră pe cheie. Apasă tare pe buton, să deschidă portiera, și încremenește când se uită în sus.

Stând în fața lui, între el și mașină, se află o persoană.

Daniel se holbează, încremenit pentru câteva clipe, mintea lui încercând frenetic să proceseze ce vede – cum fusese posibil să se miște cineva atât de repede spre el fără să-l vadă?

E îmbrăcat în negru. Ceva îi acoperă fața.

Seamănă cu o mască de gaze; are aceeași formă, doar că fără filtrul din față. În locul acestuia, e un furtun de cauciuc gros care leagă gura de nas. Un conector. E un furtun gofrat, negru; tremură, în timp ce individul se mută de pe un picior pe altul.

Efectul e înfricoșător. Monstruos. Pare ceva ieșit din adâncurile cele mai întunecate ale inconștientului.

Gândește, își spune, gândește. Creierul începe să deruleze diferite variante plauzibile care să transforme ce vede în ceva inofensiv, benign. E o farsă, asta-i tot: unul dintre protestatari încearcă să-l sperie.

Pe urmă, persoana aceea pășește spre el. O mișcare precisă, controlată.

Daniel vede numai imaginea îngrozitoare, tot mai apropiată, a tubului negru de cauciuc întins peste față. Pliurile acestuia. Pe urmă, sunetul respirației: unul bizar, ca și cum un lichid ar fi supt. Și sunetul expirării acestui lichid.

Inima îi bate cu putere, gata parcă să-i sară din piept.

— Ce-i asta? Întreabă Daniel tare și-și aude teama din voce, un tremur pe care încearcă să-l controleze. Cine ești? Ce încerci să faci?

Pe față i se prelinge o picătură. E zăpada care i se topește pe piele sau sudoarea? Nu-și dă seama.

Haide, își spune. Controlează-te! E vreun cretin care se ține de farse. Treci, pur și simplu, pe lângă el și urcă în mașină!

Abia acum, din unghiul acesta, observă și cealaltă mașină. Nu era aici când venise. O camionetă neagră. Un Nissan.

Hai, Daniel! Mișcă-te!

Dar trupul i-a încremenit și refuză să-i mai dea ascultare. Aude răsuflarea bizară din mască. E mai tare acum, mai rapidă, mai greoaie.

Un sunet slab de supt și un șuierat ascuțit.

Iar și iar.

Mogâldeța se apropie, ține ceva în mână. Un cuțit? Daniel nu-și dă seama ce e. Mănușile groase acoperă mare parte din obiect.

Mișcă-te, mișcă-te!

Reușește să se pună în mișcare, un pas, doi, dar teama îi înțepenește mușchii. Se împiedică în zăpadă, piciorul drept fuge de sub el.

Până când se ridică, e deja prea târziu: mâna înmănușată i-a acoperit gura. Daniel poate să simtă mirosul de sudoare stătută din mănușă, dar și pe cel al măștii – izul de plastic ars al cauciucului și ceva în plus.

Ceva familiar.

Dar înainte ca mintea să facă legătura, ceva îi înțeapă coapsa. O durere ascuțită. Gândurile i se împrăstie, mintea i se liniștește.

O liniște ce se preschimbă, în câteva clipe, în nimic.